



בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 58403-07-25 זורע נ' דומינוס פיצה ואח'

לפני כבוד הרשם בכיר מיכאל שמפל

התובע: אודי זורע ת"ז XXXXXXXXXX

נגד

הנתבע: אלגד פיצה בע"מ חברות 513523720

פסק דין

1. בפניי תביעה קטנה ע"ס 3,000 ₪, שעניינה משלוח שלושה דברי פרסומת בניגוד להוראות סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת" \ "חוק הספאם").

2. בכתב התביעה נטען כי הנתבעת שלחה לתובע שלושה מסרונים פרסומת למספר הטלפון הנייד בו הוא מחזיק (xxx-xxxxxxxxx – כפי שהוא נרשם בכותרת כתב התביעה) ללא קבלת הסכמתו, בניגוד לדין וחרף בקשות הסרה. המסרונים הנטענים נשלחו לתובע במועדים הבאים: 10.7.2025, 13.7.2025, 15.7.2025 (צילומי מסך צורפו כנספח 2 לכתב התבעה).

3. בכתב ההגנה הנתבעת מודה במשלוח ההודעות האמורות, אך טוענת כי הדבר נעשה אך ורק בשים לב להסכמתו המפורשת של התובע לקבלת דיוור פרסומי – הן באמצעות הטלפון הנייד והן באמצעות דוא"ל. לכתב ההגנה צורף מכתב של חברת שמיר מערכות ומפעלים בע"מ (חברה המספקת לנתבעת את התוכנה לשליחת הודעות דיוורים אלקטרוניים) בו נרשם, בין היתר, כדלקמן:

"לבקשתכם, ערכנו בדיקה מקיפה עבור המספר וכתובת המייל הנ"ל ומבדיקתנו עולה כי בתאריך 19/03/2023 בשעה 23:51 התקבלה בקשה באופן אוטומטי ממערכות הדיגיטל של דומינוס לצרף את הכתובת והמספר הנ"ל לרשימת אנשי הקשר שלכם לשליחת דיוורים שיווקיים.

בתאריך 27/07/2025 בשעה 10:43 חסמתם את כתובת המייל לקבלת דיוורים שיווקיים ואת שיווקיות מחשבונכם SMS. מספר הנייד לקבלת הודעות. הנמען נחסם מיידית במועד זה.

4. כן נטען, כי לא אותרו כל בקשות הסרה – לא כאלה שנשלחו ממספר הטלפון המוזכר לעיל ולא ממספר טלפון הרשום בנספח 1 לכתב התביעה (xxx-xxxxxxxxx).



בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 58403-07-25 זורע נ' דומינוס פיצה ואח'

5. בדיון שנערך בפניי העידו התובע ונציג הנתבעת. אציין כבר עתה כי לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בכל אשר הוגש בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל בחלקה.
6. סעיף 30א(א)(1) לחוק התקשורת מגדיר "דבר פרסומת" כ-"מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת".
7. סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת קובע כי "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר... בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת...". קרי, חלי איסור על מפרסם לשלוח "דבר פרסומת" באמצעי תקשורת שונים, אלא אם ניתנה לכך הסכמת הנמען מראש ובכתב. עם זאת פנייה חד פעמית אל הנמען לשם קבלת הסכמה עתידית, לא תחשב כהפרה.
8. סעיף 30א(ג) לחוק התקשורת קובע כי על אף הוראות סעיף קטן (ב), ניתן לשלוח דברי פרסומת גם ללא הסכמת הנמען, ובלבד שמתקיימים שלושה תנאים מצטברים, כדלקמן:
(1) הנמען מסר את פרטיו למפרסם במלך רכישה של מוצר או שירות, או במהלך מו"מ לרכישה כאמור, והמפרסם הודיע לו כי הפרטים שמבסר ישמשו לצורך משלוח דבר פרסומת מטעמו.
(2) המפרסם נתן לנמען הזדמנות להודיע לו כי הוא מסרב לקבל דברי פרסומת כאמור, והנמען לא ניצל את ההזדמנות.
(3) דבר הפרסומת מתייחס למוצר או לשירות מסוג דומה למוצר או לשירות מאותו הסוג שהנמען רכש או ניהל לגביו משא ומתן כאמור בפסקה (1).
9. מעיון בהודעות שצורפו כנספחים לכתב התביעה עולה כי הנתבעת שיגרה לתובע שלוש הודעות בעלות תוכן שיווקי מובהק, שמטרתן למשוך את הנמען לרכוש את מוצריה. אין מחלוקת כי ההודעות האמורות מהוות "דבר פרסומת" כמשמעותו בסעיף 30א לחוק התקשורת.
10. הכלל הוא כי התובע נושא בנטל הראיה לתביעתו, ואולם מקום שבו הנמען מכחיש כי נתן את הסכמתו למשלוח דברי פרסומת, עובר הנטל אל כתפי המפרסם להוכיח כי ניתנה הסכמה מפורשת בהתאם לסעיף 30א(ב) לחוק התקשורת. בענייננו, טוענת הנתבעת כי התובע הסכים לקבל דיוור פרסומי הן באמצעות מסרונים והן בדוא"ל שעה שהזמין מוצרי אי שם בחודש מרץ 2023, אלא שטענה זו לא הוכחה כנדרש.



בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 58403-07-25 זורע נ' דומינוס פיצה ואח'

11. היה על הנתבעת להציג אסמכתא או לחלופין טופס הצטרפות, או לכל הפחות אינדקציה כלשהי אחרת לקיומה של הסכמת התובע לרישום שירותיה של הנתבעת. אצין, כי לא אכל להסתפק באותו מכתב של חברת "שמיר" שצורף לכתב ההגנה, שאינו יכול לבוא במקום הצגת טופס הצטרפות כאמור. מה גם שנציג חברת "שמיר" לא הובא למתן עדות ולא ניתנה לתובע ולביהמ"ש ההזדמנות לחקור אותו בעניין קבלת אותה הסכמה נטענת. משכך, סבורני כי הנתבעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה וטענתה בעניין זה נדחת.
12. אין כל רלוונטיות לשאלה האם התובע פנה בעבר לנתבעת בדרישה להסירו מרשימת הדיור, שהרי הנתבעת כלל לא עמדה בנטל להוכיח כי מלכתחילה התובע נתן הסכמתו המפורשת לקבלת הדיור הפרסומי.
13. משלא הוכחה הסכמתו של התובע לקבלת דברי פרסומת, נותר לבחון את היקף ההפרה ואת שיעור הפיצוי הראוי בנסיבות העניין. כפי שציינתי לעיל, מנספחי כתב התביעה עולה כי הנתבעת שלחה לתובע שלושה מסרונים בתוך פרק זמן קצר מאוד. לעניין שיעור הפיצוי, סעיף 30א(י)(1) לחוק התקשורת, מקנה לבית המשפט סמכות לפסוק פיצוי ללא הוכחת נזק, מקום שבו שוגר דבר פרוסמת ביודעין, וזאת עד לסכום של 1,000 ₪, בגין כל דבר פרסומת שנשלחה בניגוד להוראות החוק.
14. בקביעת גובה הפיצוי יש לשקול את מכלול נסיבות העניין כמפורט בסעיף 30א(י)(3) לחוק התקשורת. במקרה שלפניי מתקיימים מספר שיקולים לפיצוי מקסימלי בגין דברי הפרסומת אותם שלחה הנתבעת לתובע, ובין היתר כי לא התקבלה הסכמת התובע למשלוח ההודעות. מנגד, קיימים מספר שיקולים להפחתת סכום הפיצוי, ובין היתר כי מדובר בפרסום מסחרי שאינו פוגעני, ולא מדובר במפרה סדרתית של החוק (על כל פנים, הדבר לא נטען לא הוכח). ראו למשל: רע"א 2904\14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (פורסם במאגרים, 27.7.2014).
15. על כן, התביעה מתקבלת בחלקה. אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך כולל של 1,500 ₪ (500 ₪ בגין כל הודעת 'ספאם' שנשלחה) וכן הוצאות משפט בסך 350 ₪. סכומים אלה ישולמו בתוך 30 יום מהיום, אחרת יישאו ריבית פיגורים מהיום ועד למועד התשלום המלא בפועל.
16. ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 30 יום מיום קבלתו.
17. **המזכירות** תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישורי מסירה.



בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 58403-07-25 זורע נ' דומינוס פיצה ואח'

ניתן היום, כ"ה טבת תשפ"ו, 14 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.

מיכאל שמפל, רשם בכיר